

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/177/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713215681
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1713215681.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., Mostová 2, Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpeného Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanému: S. H., J. G. E. Č.. X/XX, I., zastúpenému ustanovenou opatrovníčkou Naďou Hrubou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Malacky, o zaplatenie 3.315,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 9C/88/2014 - 74 zo dňa 23.09.2015, v spojení s opravným uznesením č.k. 9C/88/2014 - 91, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 23. septembra 2015, č. k. 9C/88/2014 - 74 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 58,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 58,30 eur od 21.10.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobu v časti o zaplatenie sumy 485,65 eur s príslušenstvom zamietol a konanie v časti o zaplatenie sumy 2.771,86 eur spolu s úrokom 17,30% zo sumy 2.907,42 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.363,47 eur od 22.12.2010 do zaplatenia zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Taktiež žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 66 eur cestou Slovenskej pošty, a.s. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 53 ods. 1, § 53 ods. 4, § 54 ods. 1, 2, § 100, § 101, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že Zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 09.11.2015 je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, poukázal na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. Uviedol, že ustanovenie § 5b zák. č. 205/2007 Z.z. bolo do tohto zákona zavedené s účinnosťou od 01.05.2014 zákonom č. 102/2014 Z.z. Konštatoval, že podľa tohto ustanovenia orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho

voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. má procesnú povahu vyplývajúcu z jeho znenia, keď toto ustanovenie normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy - na jeho základe sa súdu ako orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy ukladá povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, teda ide o konkrétny procesný postup súdu v konaní. Mal za to, že keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia potom platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania už ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. bolo účinné, bol povinný aplikovať ho vo všetkých prebiehajúcich konaniach vrátane súdnych konaní začatých pred jeho účinnosťou, t. j. pred 01.05.2014, akým je aj konanie v prejednávanej veci. Poznamenal, že zákon č. 250/2007 Z. z. je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako lex generalis. Uviedol, že pokiaľ teda otázka prihladenia na premlčanie uplatneného nároku je v § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. upravená odlišne od § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prednosť má špeciálna úprava zákona č. 250/2007 Z. z., a preto podľa nej postupoval. Konštatoval, že žalobca podal žalobu dňa 17.10.2013, a preto splátky úveru splatné dňa 21.10.2009 až 21.09.2010 sú premlčané. Na základe uvedeného rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 58,30 eur, čo je suma tvoriaca rozdiel súm 543,95 - 485,65 (kde suma 485,65 eur sú premlčané splátky úveru), úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 58,30 eur od 21.10.2010 do zaplatenia. Zároveň žalobu v časti o zaplatenie sumy 485,65 eur s príslušenstvom zamietol, nakoľko ide o premlčaný nárok a v časti o zaplatenie sumy 2.907,42 eur, riadneho úroku v sume 86,63 eur a úrokov z omeškania v sume 321,76 eur, konanie zastavil na základe späťvzatia časti žaloby žalobcom. Uviedol, že v danom prípade nebolo preukázané, že by pre zaplatenie splátky došlo k zročenosti celého úveru, takže žalobca mal jednoznačne možnosť vymáhať splátky po ich splatnosti i jednotlivo, čo nevyužil. Zároveň rozhodol i o vrátení časti súdneho poplatku žalobcovi, a to v sume 66 eur, za späťvzatú časť žaloby, predtým ako vo veci otvoril pojednávanie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku do jeho zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobnému návrhu v danom rozsahu vyhovie alternatívne aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že: súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; strane sporu sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uviedol, že súd prvej inštancie sa v časti premlčania v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s obsahom jeho vyjadrenia zo dňa 03.09.2015. Namietal aj tú skutočnosť, že súd prvej inštancie mal dať svoje rozhodnutie do súvisu s jeho uvedenými rozhodnutiami a závermi uvedenými v jeho podaní zo dňa 03.09.2015. Mal za to, že súd prvej inštancie nevysvetlil prečo nie je jeho právna argumentácia dôvodná a nevysporiadal sa s právnymi závermi odvolacích súdov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenými v jeho podaní zo dňa 03.09.2015. Podotkol, že samotná zmienka o tom, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah je vo vzťahu k limitom stanoveným požiadavkami na rozhodovaciu činnosť nepodstatná, nakoľko v ním uvádzaných prípadoch sa jednalo o obdobné vzťahy ako v tomto súdnom konaní. Konštatoval, že len uvádzaný znak spotrebiteľa potom nemôže byť spôsobilý viesť k inému rozhodnutiu, bez ohľadu na to, že aj iné rozhodnutie musí byť v každom prípade náležite odôvodnené. Žiadal, aby odvolací súd osobitne a náležite posúdil spomínanú časť jeho odvolania vo vzťahu k arbitrárnosti konania a rozhodnutia a k ústavnému princípu právnej istoty. Uviedol, že aplikovanie 4 - ročnej premlčacej doby bolo aktuálne potvrdené v rozhodnutí Okresného súdu Košice - okolie v konaní pod sp. zn. 17C/231/2014 zo dňa 09.06.2015, ako aj v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 9Co/120/2015 - 222 a v rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.07.2015, sp. zn. 5CO/69/2015 - 196. Tvrdil, že v napadnutom rozhodnutí nie sú uvedené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie odchylné od uvedených rozhodnutí s aplikovaním 4 - ročnej premlčacej doby. Poukázal taktiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní 7 Cdo 201/2014, na rozsudok ESLP G. proti V., na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní III. ÚS 300/06 zo dňa 04.01.2007, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky v konaní 2 Cdo 241/2009 zo dňa 29.04.2010. Uviedol, že v súlade s uvedeným sa dovoľáva rozhodnutia s prihliadnutím na uvedené zásadné rozhodnutia odvolacích súdov Slovenskej republiky, závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, závery Generálneho prokurátora Slovenskej republiky v súlade s očakávaniami podľa záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcich sa princípu právnej istoty. Tvrdil, že predmetný rozsudok v napadnutej časti je postihnutý i vadou nepreskúmateľnosti, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia postupu súdu najmä v súvislosti s určením premlčania a jeho podania k tejto problematike. Poukázal taktiež na výňatok z rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, číslo 37/1985. Mal za to, že rozsudok v napadnutej časti vykazuje znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný, pričom podľa neho zakladá aj porušenie ústavných práv oprávneného na súdnu a inú právnu ochranu. Konštatoval, že logickým postupom v medziach zákona by malo byť jeho zrušenie odvolacím súdom a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal taktiež na výňatok z textu komentára k § 157 od Prof. JUDr. Jána Mazáka, PhD., na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 238/2008 zo dňa 30. novembra 2009, na Nález Ústavného súdu ÚS 119/03-30, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 107/07. Uviedol, že súd musí v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre strany sporu, ale aj pre verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Konštatoval, že v tomto prípade závery súdu prvej inštancie nespĺňajú dané podmienky, a podľa neho tam absentuje popis myšlienkového postupu, ktorým k nim súd prvej inštancie dospel, čím sa rozhodnutie javí ako nepreskúmateľné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 170/2005, 7Cdo 136/2013, 8Sžo/191/2010, 2 M Cdo 7/2009, 7 Cdo 201/2014, ako aj na rozsudok ESLP vo veci G. proti V.. Konštatoval, že podľa názoru ústavného súdu ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená, podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "C.s.p.") účinného od 01.07.2016; preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetnou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata istiny 3.315,81 eur s príslušenstvom ako nároku zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorý záväzkovo-právny vzťah súd prvej inštancie správne ustálil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Žalobca v odvolaní namietal použitie Občianskeho zákonníka a tam uvedenej všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty na daný prípad, keď podľa neho mal predmetný záväzkový vzťah obchodnoprávny charakter a bol toho názoru, že bolo potrebné aplikovať Obchodný zákonník vrátane tam uvedených ustanovení o všeobecnej premlčacej lehote (4 roky).

7. K predmetnej námietke žalobcu považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 09.11.2005 uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorá je absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (v znení v čase uzavretia zmluvy), je zároveň; ako typová zmluva uzatvorená podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (v znení v čase uzavretia zmluvy); spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je nevyhnutné prednostne aplikovať aj kogentné ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, a to vrátane § 52 ods. 2 účinného od 01.04.2015, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky

právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

8. Odvolací súd v tomto smere vychádzal z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 8 M Cdo 3/2015 zo dňa 28.05.2015), ktorý vo svojich rozhodnutiach o mimoriadnom dovolaní v súvislosti s aplikáciou uvedenej právnej úpravy vyslovil, že aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - je zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musel by prvoinštančný súd vziať na zretel § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako "orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy" bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvej inštancie (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť (žaloba by bola zamietnutá pre premlčanie nároku žalobcu - poznámka odvolacieho súdu).

9. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR mal za to, že citované zákonné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa je potrebné aplikovať bez ohľadu na to, kedy záväzkovoprávny vzťah so spotrebiteľskej zmluvy vznikol, keďže citované právne predpisy neobsahujú prechodné ustanovenia k aplikácii týchto nových spotrebiteľských právnych noriem, a tým sa aplikujú vo všetkých konaniach, ktoré nie sú skončené bez ohľadu na to, v akom štádiu konania sa vec nachádza (prvoinštančné, odvolacie, či dovolacie konanie).

10. Hoci v minulosti odvolací súd zastával vo svojej rozhodovacej činnosti opačný názor, priklonil sa v danej veci; vzhľadom na vývoj rozhodovacej činnosti v tejto otázke a posun ďalšej súdnej praxe; k názoru, že aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2015, sa uvedené zákonné ustanovenie (§ 52 ods. 2 zákona č. 102/2014 Z.z. a čl. IV. zákona č. 151/2014 Z.z.) vzťahuje.

11. S poukazom na uvedené právne závery je zrejmé, že predmetná námietka žalobcu je nedôvodná, a že súd prvej inštancie v tomto smere postupoval správne keď posudzoval premlčanie žalobcom uplatňovaného nároku vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

12. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti a dôvodov odvolania odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie (v čase jeho rozhodovania) postupoval správne, keď aplikoval na daný prípad ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Toto zákonné ustanovenie (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) upravovalo postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv a súd bol povinný ex offa prihliadať na premlčanie aj bez toho, aby strana sporu vzniesla námietku premlčania.

13. Dňa 27.09.2018 bol v Zbierke zákonov, č. 98/2018 uverejnený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 271/2018 Z.z., podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa do súladu s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

14. Odvolací súd tak zistil, že ustanovenie zákona (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z.), ktoré aplikoval súd prvej inštancie a ktoré by musel aplikovať v rámci svojho rozhodovania aj odvolací súd, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, čo vyslovila najvyššia súdna autorita ústavou povolaná na rozhodovanie o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 125 ods.1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky). Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval na základe platného a účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v čase vyhlásenia rozsudku (23.09.2015). Vzhľadom na to, že následne na to (07.02.2018) bol Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovený nesúlad tohto ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky, musela byť táto skutočnosť zohľadnená v rámci odvolacieho konania. Uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález Ústavného súdu SR - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdy sú pri rozhodovaní viazané nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol sice v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.10.2006, sp. zn. PL z. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo. Vyššie uvedené závery odvolacieho súdu sú v súlade aj so závermi, ktoré vyslovil vo svojom uznesení Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Cdo 82/2017 zo dňa 31.10.2018.

15. Z vyššie uvedených dôvodov, pre protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré v súdnej veci aplikoval súd prvej inštancie, nemohol odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. V odvolacom konaní bolo potrebné nesprávny (hoci v tom čase zákonný) procesný postup súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie po zistení premlčania uplatneného nároku (v predmetnej časti) sa jeho vecnou, hmotnoprávnou dôvodnosťou nezaoberal, respektíve v tomto rozsahu nevyhodnotil vykonané dôkazy, nebolo možné vytýkaný nedostatok napraviť v odvolacom konaní zmenou rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti. Preto odvolací súd musel postupovať podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vrátane súvisiaceho výroku týkajúceho sa trov konania) zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí dôkazy vo vzťahu k hmotnoprávnej dôvodnosti uplatneného nároku (v predmetnej časti) a jeho výške a opätovne vo veci rozhodne. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne nielen o trovách prvoinštančného konania ale aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).